

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. D.**, bývajúcej v B., proti žalovanej **S., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. R. K., advokátom so sídlom v P., **o zaplatenie 221 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7 C 206/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 2012 sp. zn. 13 Co 61/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa v konaní, v priebehu ktorého zmenila petit svojej žaloby, domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 6 650 Sk (221 €) predstavujúcu mesačné plnenie žalovanej, na ktoré má žalobkyňa právo v zmysle zmluvy z 19. augusta 1998 uzavretej účastníkmi konania za účelom stanovenia podmienok čerpania prostriedkov z Podporného dôchodkového fondu S., a.s. formou doživotného plnenia (ďalej len „zmluva o dôchodku“). Tvrdila, že 30. októbra 2009 jej bola doručená výpoveď žalovanej (§ 582 Občianskeho zákonníka), v zmysle ktorej platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku končí 31. marcom 2010 a tým zaniká záväzok žalovanej poskytovať žalobkyni plnenie v zmysle zmluvy o dôchodku. Podľa názoru žalobkyne je predmetná výpoveď neplatná. Práva povinnosti zo zmluvy o dôchodku nemohli však v danom prípade zaniknúť výpoveďou, ale iba uplynutím času, na ktoré boli obmedzené. Zmluva o dôchodku je nevypovedateľná a uzavretá bola na určitý čas – do dožitia žalobkyne. Keďže jej žalovaná napriek tomu

prestala od apríla 2010 vyplácať zmluvne dojednané plnenie, domáhala sa ochrany svojich práv na súde.

Žalovaná sa v konaní bránila tým, že v danom prípade nič nevylučovalo možnosť aplikácie § 582 Občianskeho zákonníka. Výpoveď, ktorú dala žalobkyni podľa tohto ustanovenia, je platný právny úkon majúci za následok zánik práva žalobkyne na pravidelné mesačné vyplácanie finančných prostriedkov. Zmluva o dôchodku bola uzatvorená doživotne, teda na dobu neurčitú. Ak zmluvné strany dohodou určia, že zmluvný vzťah bude trvať až do doby, kedy nastane právna skutočnosť, s ktorou zákon spája zánik tohto zmluvného vzťahu, neobmedzujú dobu trvania na určitú dobu, ale len do zmluvy preberajú zákonnú úpravu, na základe ktorej by došlo k zániku právneho vzťahu i v prípade, ak by sa dohodli, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Takto zmluvne stanovená doba trvania zmluvy je preto vždy dobou neurčitou, a uzatvorenie zmluvy na dobu života oprávneného, je vždy uzatvorením zmluvy na dobu neurčitú. Z týchto dôvodov žiadala žalobu zamietnuť. Dôvod na zamietnutie žaloby videla aj v tom, že plnenie zo zmluvy o dôchodku je nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukázaním na § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“), v zmysle ktorého banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 12. decembra 2011 č.k. 7 C 206/2010-111: a/ žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 220,74 € s 9 % úrokom z omeškania od 16. apríla 2010 do zaplattenia, b/ žalobu zamietol v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplattenia 0,60 € s príslušenstvom, c/ konanie vo zvyšku zastavil, d/ rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že na vec aplikoval ustanovenia § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pojmovými znakmi zmluvy, na ktorú sa tieto ustanovenia vzťahujú, sú dôchodok a neurčitosť doby trvania vzťahu. Dôchodkom je periodicky sa opakujúce plnenie slúžiace na zabezpečenie osoby v určitej situácii (napríklad počas štúdia alebo choroby), kedy trvanie nie je vymedzené časom, ale určitým obdobím, počas ktorého má byť plnenie poskytované. Za poskytnutý dôchodok sa nemusí vždy poskytovať protiplnenie. Doba vyplácania dôchodku môže byť vymedzená rôzne, napríklad dĺžkou života alebo dĺžkou trvania choroby, prechodnej invalidity. Časový rozsah plnenia teda závisí od objektívne zistiteľnej skutočnosti. Súd zmluvu o dôchodku nepodriadil pod § 51 Občianskeho zákonníka, lebo ide o typickú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje § 842 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah zo zmluvy o dôchodku zaniká predovšetkým

uplynutím doby, na ktorú bol uzavretý, najneskôr zaniká smrťou, pretože toto právo je viazané na osobu. Pri riešení otázky, či ide o zmluvný vzťah uzatvorený na dobu určitú alebo neurčitú súd vychádzal z toho, že zmluvou na dobu určitú je aj zmluva, ktorej skončenie sa viaže na konkrétny dátum neurčitej objektívne zistiteľnej skutočnosti, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy dôjde ku končeniu zmluvného vzťahu, pričom v čase dojednanja takejto dohody nemusia mať účastníci istotu, kedy táto doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť nastane. Vzhľadom na to dospel k záveru, že išlo o zmluvu uzavretú na dobu určitú a ňou založený vzťah nemohol byť ukončený výpoveďou. Súd prvého stupňa vyslovil svoje právne závery aj k tvrdeniu žalovanej, že plnenie podľa zmluvy o dôchodku sa stalo nemožným vzhľadom na § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Súd prvého stupňa poukázal na to, že predmetnom zmluvného vzťahu účastníčok konania nebola obchodná banková činnosť (podnikanie), ale ocenenie vernosti zamestnankyne banky a podpora zabezpečenia jej životnej úrovne. Uvedené tvrdenie žalovanej nemá preto opodstatnenie. Súd sa nestotožnil ani s názorom žalovanej, že zmluva o dôchodku je absolútne neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka); podľa jeho názoru je dostatočne určitá a tiež zrozumiteľná; napokon, jej návrh vypracovala sama žalovaná. Zo všetkých týchto dôvodov súd prvého stupňa zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 220,74 €. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka jej uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania, nárok na ktorý jej vznikol za mesiac apríl 2010 a mal byť vyplatený k 15-temu dňu v mesiaci. V prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobu zamietol. V súlade s § 96 O.s.p. (vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby) zastavil konanie v časti o určenie neplatnosti výpovede zo zmluvy o dôchodku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej proti výrokom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe vyhovené a ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 27. marca 2012 sp. zn. 13 Co 61/2012 rozsudok prvostupňového súdu v jeho odvolaním napadnutých výrokoch potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.), pričom vzhľadom na obsah odvolania osobitne zdôraznil, že zmluva o dôchodku bola bez akýchkoľvek pochybností uzavretá na dobu určitú. Vo všeobecnosti je zmluva uzavretá na dobu neurčitú, ak nie je určený čas jej trvania. Ak je však čas dĺžky trvania zmluvy vymedzený, ide o zmluvu uzavretú na dobu určitú. Odvolací súd ďalej vysvetlil, že čas, na ktorý je zmluva uzavretá, môže byť ohraničený buď dátumom alebo inou skutočnosťou, ktorá určite nastane (takou je aj smrť konkrétnej

fyzickej osoby). Zmluva uzavretá na dobu života účastníka je preto zmluvou uzavretou na dobu určitú, pričom nie je významné, že v čase jej uzatvorenia sa nevie, ako dlho bude fyzická osoba žiť. Odvolací súd nevidel rozpor medzi článkami II. a III. zmluvy o dôchodku, pokiaľ ide o dĺžku dojednaného trvania zmluvy. Článok II. zaväzuje povinného vyplácať príjemcovi sumu doživotne. Článok III. uvádza, že vyplácanie plnenia končí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil. K argumentácii žalovanej, že v článku II. je doba vyplácania určená okamihom skončenia života žalobkyne, pričom v článku III. by táto doba mala skončiť, ak by žalobkyňa zomrela po 15. dni v mesiaci, až koncom mesiaca, v ktorom žalobkyňa umrela, odvolací súd uviedol, že uvedený text nemôže znamenať a neznamená, že by žalobkyňa mala nárok na výplatu plnenia aj po svojej smrti (ak by nastala po 15-tom dni v mesiaci). Rozhodujúcim je totiž to, že článok I. zmluvy o dôchodku výslovne stanovuje, že predmetom zmluvy je doživotné plnenie. Plnenie podľa nej preto žalobkyňi patrí iba do momentu jej smrti. Pre prípad, že by žalovaná považovala dojednanie článku III. zmluvy o dôchodku za nejasné, odvolací súd uviedol, že neplatnosť právneho úkonu môže byť úplná alebo čiastočná. Ak sa dôvod neplatnosti týka len časti právneho úkonu, je neplatná len táto časť; zvyšok právneho úkonu je ale platný, iba ak by z okolností, za ktorých k nemu došlo vyplývalo, že neplatnú časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Ak by bolo nejasné a z tohto dôvodu aj neplatné dojednanie v článku III. zmluvy o dôchodku („vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil“), nemala by táto okolnosť za následok neplatnosť zmluvy o dôchodku ako celku. Pokiaľ žalovaná spochybnila správnosť výkladu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka, ktorý podal súd prvého stupňa, odvolací súd uviedol, že názor žalovanej neobstojí. Ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka vymedzuje pojem zmluva o dôchodku tak, že ohraničuje aj dobu jej platnosti. Doba platnosti je určená doživotne, teda je ohraničená dňom, ktorý určite nastane. Môže byť zo zákona určená aj dobou neurčitého trvania. To znamená, že „doba“ určite uplynie, len dĺžku jej trvania nemožno vopred odhadnúť. Odvolací súd zdôraznil tiež potrebu dôsledného rozlišovania medzi základnými pojmami – dĺžkou trvania uzatvorenej zmluvy o dôchodku na dobu určitú (do smrti poberateľa) a neurčitosťou doby, po ktorú bude dôchodok vyplácaný. Nevie sa, kedy presne skončí dôvod vyplácania dôchodku, a preto ide o neurčitosť doby výplaty, nie však o neohraničenosť dĺžky trvania zmluvy. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa v otázke aplikácie zákona č. 483/2001 Z.z. odvolací súd uviedol, že zmluva o dôchodku bola uzatvorená pred účinnosťou tohto zákona. Uvedený zákon nemôže mať retroaktívne účinky na právny vzťah založený zmluvou uzavretou pred jeho účinnosťou. Neobstojí ani poukaz žalovanej na § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a (ňou tvrdenu)

nemožnosť plnenia. Nemožnosť plnenia by sa musela prejavieť fyzicky (napr. v neexistencii finančných prostriedkov), nezakladá ju ale skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr – pred jeho účinnosťou. K námietke žalovanej, že súd nerešpektoval § 157 ods. 2 O.s.p. a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku nie je dostatočne presvedčivé, odvolací súd uviedol, „že 'oná presvedčivosť' je veľmi subtilná záležitosť. Môže byť vždy spochybňovaná (aj bez vnútorného presvedčenia oponenta). Závisí najmä od vybavenosti a pripravenosti vedomia toho, kto argumenty nemieni akceptovať“. Odvolací súd označil rozsudok súdu prvého stupňa za úplný, logický, dostatočne argumentačne aj právne zdôvodnený a pri výklade zákona vo všetkých jeho vzájomných súvislostiach jednoznačne pochopiteľný. Dodal, že o pripustení dovolania nerozhodol, lebo sa nestotožnil s názorom žalovanej na zásadný význam rozhodnutia po právnej stránke a tiež preto, lebo riešená problematika (§ 842 Občianskeho zákonníka, resp. ustanovenia zákona č. 483/2001 Z.z.) nevyvoláva v praxi aplikačné a interpretačné ťažkosti. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, lebo odvolací súd sa v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s právnou argumentáciou žalovanej odôvodňujúcou, že: a/ predmetná zmluva o dôchodku žiadnym spôsobom neupravuje dobu trvania zmluvy, b/ zmluvu na dobu určitú nemožno viazať na takú právnu skutočnosť, s ktorou priamo zákon spája zánik zmluvného vzťahu, c/ smrť fyzickej osoby nie je vždy objektívne zistiteľná a d/ že rozsudkom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť pred súdom konať z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. I keď má odvolací súd vo všeobecnosti právo obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, v tomto prípade bol jeho postup nesprávny a nezlučiteľný so zásadou spravodlivého súdneho konania. Prvostupňový ani odvolací súd sa totiž nevysporiadali vecne so všetkými námietkami žalovanej a odvolací súd sa nezaoberal všetkými dôvodmi odvolania. V danom prípade preto nepostačovalo skonštatovať údajnú správnosť dôvodov súdu prvého stupňa. Žalovaná v ďalšej časti dovolania uviedla, že podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ktorá je podmienená tým, že odvolací

súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ak sa však odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s jeho závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného „odvolania“. V danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre postup podľa § 219 ods. 2 O.s.p., lebo odvolací súd sa v plnom rozsahu nestotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa (i keď to v napadnutom rozhodnutí deklaroval). Súdny v konaní riešili otázku aplikácie zákona č. 483/2011 Z.z. Súd prvého stupňa pri tom akcentoval, že žalobou uplatnený nárok nesúvisí s podnikateľskou činnosťou žalovanej, preto ustanovenia tohto zákona sa na prejednávajúcu vec nevzťahujú, odvolací súd ale vychádzal z neprípustnej retroaktívnej účinnosti tohto zákona na právny vzťah založený zmluvou o dôchodku ešte pred prijatím tohto zákona. Žalovaná ďalej vysvetlila dôvody svojho nesúhlasu s riešením právnych otázok, či zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú alebo neurčitú, či ju možno vypovedať a či má výpoveď za následok zánik záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o dôchodku. Odvolaciemu súdu vytkla, že jeho rozhodnutie „budí dojem arbitrárnosti“, lebo odvolací súd sa k právnej argumentácii žalovanej vyjadril iba všeobecne tak, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za úplný, logický, dostatočne argumentačne aj právne zdôvodnený a pri výklade zákona vo všetkých jeho vzájomných súvislostiach jednoznačne pochopiteľný. Žalovaná v nadväznosti na to a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 170/2005, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 236/06 a niektoré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad vo veci Ruiz Torija proti Španielsku) uzavrela, že nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu viedlo v danom prípade nielen k zásahu do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ale aj k odňatiu jej možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Z týchto dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na úplných skutkových zisteniach a ich správnom právnom posúdení. Žiadala, aby tento mimoriadny opravný prostriedok žalovanej bol odmietnutý.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez

nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť – avšak len v prípadoch a za podmienok v zákone výslovne uvedených – rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Pre účely preskúmvanej veci dovolací súd osobitne zdôrazňuje, že v súlade s povahou dovolacieho konania a výnimočnosťou dovolania tento mimoriadny opravný prostriedok nielenže nie je v Občianskom súdnom poriadku normatívne upravený ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť (súdmi, účastníkmi) vnímaný ako „skryté odvolanie“. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku vo veci *Abdullayev* proti Rusku uviedol, že v záujme právnej istoty, implicitne zahrnutej v čl. 6 dohovoru, by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by malo dochádzať iba za účelom nápravy zásadných väd. Fundamentálnym pochybením (fundamental defect), ktoré ospravedlňuje zrušenie rozhodnutia, je podľa Európskeho súdu pre ľudské práva napríklad omyl v právomoci, vážne porušenie súdneho procesu alebo zneužitie právomoci (rozsudok vo veci *Luchkina* proti Rusku). Za fundamentálne pochybenie ale nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory (dve odlišné právne posúdenia). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že prieskum právoplatných súdnych rozhodnutí musí rešpektovať zásadu „vlády práva“ (rule of law) a tiež princíp právnej istoty s tým, že takýto prieskum má podliehať určitým pravidlám. Prieskumnú právomoc by mal príslušný súd vykonávať len na nápravu zásadných justičných pochybení a nesprávneho výkonu spravodlivosti (to correct judicial errors and miscarriages of justice), ale nie na nové prejednanie veci. Prieskum by nemal byť skrytým odvolaním (an appeal in disguise) a možnosť dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom na uskutočnenie takého prieskumu (pozri napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Cornif* proti Rumunsku a rozsudok vo veci *Sizintseva* a ostatní proti Rusku).

Z týchto princípov vychádza aj právna úprava dovolania a dovolacieho konania, ktorá je obsiahnutá v ustanoveniach Občianskom súdnom poriadku. Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., preto prípustnosť dovolania žalovanej z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania a vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Dovolateľka vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalovaná namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny

postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, podávať návrhy a opravné prostriedky).

Občiansky súdny poriadok neumožňuje stotožniť vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. so súdnym rozhodnutím, ani s jeho odôvodnením. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 125/1999 uviedol, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v súvislosti s postupom súdu vtedy, ak ide o faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Pod postupom súdu možno totiž rozumieť len jeho faktickú (ne)činnosť, teda procedúru prejednávania veci (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 90/2012, 91/2012), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a ktorá má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania a zmarenie možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. „Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok vecnej rozhodovacej činnosti súdu ...“ (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 201/2011). Postupom súdu sa môže rozumieť iba samotný priebeh konania, spôsob vedenia konania či procesu, jednotlivé procesné úkony súdu, jeho faktická činnosť alebo nečinnosť, nie však výsledný rozhodovací akt súdu (produkt konania), úlohou ktorého je vyhodnotiť konanie a podať záväzný názor súdu na prejednávanú vec. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť tohto finálneho produktu konania [odôvodnenie rozhodnutia (jeho obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť, úplnosť)], úlohou ktorej je vysvetliť dôvody rozhodnutia súdu.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale)

disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08).

Vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu (až) vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Ústava neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní, a v nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. „iné vady“) považuje ale – na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. – (len) za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom však vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú.

Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu, vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Z tohto hľadiska dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto

ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05 a aktuálne tiež IV. ÚS 481/2011).

V prejednávanej veci najvyšší súd nemohol brať na zreteľ len žalovanou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami súdov nižších stupňov. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nechať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo dovolateľkou namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutí nevykazoval znaky odňatia možnosti žalovanej konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovoláním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov významných v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté **inou vadou**, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní dosiaľ nikdy (v žiadnej ním prejednávanej veci) nepovažoval uvedený judikát za „prekonaný“ a vždy dôsledne a bezvýnimočne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 158/2012). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho

(iba) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 M Cdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011).

Správnosť takéhoto nazerania senátu najvyššieho súdu, ktorý preskúmava danú vec, na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzuje aj nasledovné:

- a) ústavný súd v uznesení z 20. apríla 2011 sp. zn. I. ÚS 141/2011, ktorým odmietol sťažnosť proti rozhodnutiu najvyššieho súdu z 25. novembra 2010 sp. zn. 1 Cdo 167/2009, vyslovil názor, že „nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu aj v prípade, ak by znamenalo porušenie 'procesného práva na spravodlivé konanie' ... resp. porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné bez ďalšieho stotožniť s procesnou vadou konania spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), preto nie je ani dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania (podľa § 237 O.s.p.) proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa ostatných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku dovolanie prípustné nie je“,
- b) keď proti uzneseniu najvyššieho súdu z 24. novembra 2011 sp. zn. 3 Cdo 180/2011 (ktoré poukazovalo na R 111/1998 a zotrvávalo na tom, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.), bola podaná ústavná sťažnosť, ústavný súd ju odmietol uznesením z 11. októbra 2012 sp. zn. II. ÚS 418/2012, v odôvodnení ktorého uviedol, že „nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania), ktorý by nemal oporu v zákone“, a tiež že „takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch“.

Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. To je podstata dôvodu, so zreteľom na ktorý má najvyšší súd posudzovať otázku prípustnosti dovolania v občianskom súdnom konaní skôr reštriktívne.

Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Občiansky súdny poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a prísúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

Pri posudzovaní prípustnosti dovolania musí mať dovolací súd vždy na zreteli, že „ak mimoriadny opravný súd „koná a rozhoduje napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti na jeho postup v opravnom konaní (čl. 46 ods. 4 ústavy a čl. 51 ods. 1 ústavy) a prelomí právoplatnosť napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, porušuje základné právo na súdnu ochranu toho účastníka, ktorý sa po rozhodnutí opravného súdu v takom prípade dostáva do nepriaznivejšej pozície, než v ktorej bol pred takým rozhodnutím opravného súdu. Porušenie princípov spravodlivého procesu spočíva preto v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok jednak objektívnymi znakmi rozsudku (§ 238 O.s.p.) alebo uznesenia (§ 239 O.s.p.) odvolacieho súdu, jednak objektívnym zadefinovaním najzávažnejších procesných väd konania súdov nižších stupňov (§ 237 O.s.p.). Účelom takéhoto (objektívneho) vymedzenia je bezpochyby zvýšiť predvídateľnosť súdneho rozhodovania a vylúčiť alebo aspoň minimalizovať subjektívny prvok pri posudzovaní prípustnosti dovolania. Záver súdu, že napadnuté rozhodnutie súdu nižšieho stupňa je (ne)preskúmateľné, závisí vždy nielen od toho, či a ako je toto rozhodnutie odôvodnené súdom, ktorý ho vydal, ale aj od toho, aké všeobecné predstavy o riadnom odôvodnení rozhodnutia má súd vyššieho stupňa a ako tieto jeho predstavy stotožňujú s individuálnym odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V praxi sa pri tom môže zo strany súdu vyššieho stupňa vyskytnúť rozpätie od prehnanej prístnosti

(rigoróznosti) cez náležitý prístup až k neopodstatnenej zhovievavosti (benevolencii). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nemohlo byť zámerom zákonodarcu, aby riešenie tak zásadnej otázky, ktorá je z hľadiska rešpektovania princípu právnej istoty osobitne významná (otázky, či dovolanie prípustné je alebo nie je, a či teda výnimočne možno prelomiť právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia), bolo determinované tým, s akým stupňom prísnosti dovolací súd pristupuje k posúdeniu, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dostatočne jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetľuje skutkovú a právnu podstatu veci.

S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody dovolací súd opakuje, že prípadná nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Dovolateľka odňatie možnosti pred súdom konať vyvodzuje aj z procesného postupu odvolacieho súdu podľa § 219 ods. 2 O.s.p. K tom dovolací súd uvádza:

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V dôvodovej správe k zákonu č. 384/2008 Z.z. – novele Občianskeho súdneho poriadku účinnéj od 15. októbra 2008 – sa uvádza, že ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje.

K námietke žalovanej, že odvolací súd sa nevyjadril k všetkým dôvodom obsiahnutým v ich odvolaní, je potrebné uviesť, že obsahovou zložkou každého odvolania sú (majú byť) odvolacie námietky, podstatu ktorých logicky a nevyhnutne tvorí vždy argumentácia odvolateľa, že postup súdu prvého stupňa alebo jeho rozhodnutie sú z toho – ktorého dôvodu

nesprávne. Pokiaľ by za správny mal byť považovaný názor, že odvolací súd musí vždy reagovať úplne na všetky dôvody odvolania, bolo by ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. nepoužiteľné. Odvolací súd môže podľa tohto ustanovenia postupovať, ak sú splnené dve podmienky: a/ výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny, b/ odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že tieto podmienky sú splnené, má aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Treba dodať, že aplikáciou § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyjadruje nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (i keď bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybniť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V preskúmvanej veci zo spisu vyplýva, že odvolací súd dospel k záveru, že obe vyššie uvedené podmienky aplikácie § 219 ods. 2 O.s.p. sú splnené. Z rozsudkov prvostupňového i odvolacieho súdu je zrejme zaujatie totožných (a z hľadiska prejednávanej veci určujúcich) čiastkových právnych záverov, že zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu určitú, Občiansky zákonník ju neumožňuje vypovedať, námietka žalovanej o nemožnosti plnenia vyplývajúcej podľa jej názoru zo zákona č. 483/2001 Z.z. je v danej veci neopodstatnená a tiež konečného záveru, že žalobkyni patrí suma, priznaná súdom prvého stupňa.

Najvyšší súd v súvislosti s argumentáciou žalovanej, že odvolací súd sa celkom nestotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa, poukazuje na tú časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorej tento súd celkom zreteľne vyjadril, že sa stotožňuje s odôvodnením prvostupňového súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva opak. Argumentácia súdu prvého stupňa týkajúca sa prípadnej aplikácie zákona č. 483/2001 Z.z. (že zmluva o dôchodku nebola uzatvorená v rámci podnikateľskej činnosti žalovanej) a odvolacieho súdu (že aplikácia uvedeného zákona vôbec neprichádza do úvahy, lebo by sa to priečilo zákazu retroaktivity), si neprotirečí. Je zrejme, že odvolací súd právne závery súdu prvého stupňa nechcel zmeniť; naopak, stotožnil sa s nimi a iba ich doplnil. Ako však najvyšší súd uviedol v R 56/2012, „pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie,

z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.“.

So zreteľom na to dovolací súd uzatvára, že postup odvolacieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. nevykazuje znaky procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

Z hľadiska obsahového (§ 41 ods. 2 O.s.p.) sa v dovolaní naznačuje, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd preto uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., dospel dovolací súd k záveru, že ide o procesne neprípustné dovolanie. Vzhľadom na to najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy

dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. novembra 2012

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková